

GILLETTE BURGUNDY — HỒI 1

Burgundy — Pháp
HỒI 1 — Trang trại của cuộc đời thứ hai

Chuyện chẳng bao giờ giống nhau, vì những khoảnh khắc chúng gặp nhau chẳng bao giờ giống nhau. Nơi chốn đổi thay. Mùa đổi thay. Con người đổi thay. Và khi đàn bà bước ngang lối đi của chúng, mọi dự đoán mất hết giá trị.

Tôi đã kể chuyện này cách đây ít lâu. Hôm nay tôi muốn kể lại, mãnh liệt hơn, gần như một cuộc trò chuyện với chính mình—một tiếng gọi từ ký ức, một giọng nói cứ gõ mãi vào cánh cửa thời gian, nhắc tôi không chỉ về những gì đã qua, mà có lẽ cả về những gì vẫn còn có thể đến.

HỒI 1 — TRANG TRẠI CỦA CUỘC ĐỜI THỨ HAI

Hai mươi năm trước, tôi đã lên đường đến Burgundy, giữa lòng nước Pháp, với ý định mua một trang trại cổ.

Đó là miền đất của rượu vang, phô mai, và vẻ thanh lịch kín đáo mà người Pháp gìn giữ như của thừa kế. Tôi đã quen người môi giới nhà đất địa phương lo vụ này. Ông ta giới thiệu cơ ngơi ấy như một cơ hội hiếm có, và điều kiện đủ hấp dẫn để khiến tôi tò mò.

Tôi chưa bao giờ là kẻ săn món hời. Món hời là thứ con người bịa ra. Cơ hội thật thì thuộc về ý trời.

Vùng này nằm xa các tuyến thương mại lớn. Khách chủ yếu đến vào mùa hái nho tháng Tám, tháng Chín hoặc dịp lễ hội địa phương mừng rượu mới. Quãng còn lại trong năm, im lặng ngự trị trên đồi và trên đồng.

Trang trại còn rất tốt. Chỉ cần bảo dưỡng đôi chút, chỉnh vài chỗ kết cấu, và một văn phòng cho ra hồn ở tầng trệt. Không có gì quá nhọc.

Thế nhưng người môi giới có vẻ vội.

Sắp có bão, ông ta giải thích, rồi đề nghị chúng tôi cưỡi ngựa đi xem nhanh điền trang.

Mười hai héc ta.

Vườn nho trải tới chân trời.

Vang đỏ.

Vang trắng.

Champagne.

Một hồ nhỏ ở phía tây.

Những hàng cây keo.

Các hợp đồng bán nho đã có sẵn.

Lúc cưỡi ngựa qua khu đất, tôi hỏi vì sao chủ nhà lại bán.

Câu trả lời của ông ta giản dị mà nhói lòng.

“Vợ tôi bị ung thư. Tôi không muốn bà ấy sống những năm còn lại mà bị cột chặt vào diên trang này. Tôi muốn đưa bà ấy đi vòng quanh thế giới khi chúng tôi còn có thể.”

Tôi không nói gì.

Về tới chuồng ngựa, tôi để ý thấy tám con ngựa Ả Rập non tuyệt đẹp.

Tôi hỏi giá toàn bộ cơ ngơi.

Trang trại.

Đất đai.

Vườn nho.

Chuồng ngựa.

Đàn ngựa.

Người đàn ông ngập ngừng.

Ông ta có vẻ gần như sợ phải nói ra.

Rồi ông ta nói.

“Sáu trăm năm mươi nghìn euro.”

Tôi nghĩ vài giây.

Hôm sau chúng tôi gặp công chứng viên.

Tôi trả đủ một lần.

Không thể chấp.

Không ngân hàng.

Không vay mượn.

Tôi trở thành chủ một điền trang ở Burgundy.

Một người trồng nho.

Một nông dân.

Thậm chí một gã nhà quê.

Và cười thầm một mình, tôi nghĩ rằng tất cả những ai từng bảo tôi viết như chó rớt cuộc đã tìm ra cái nghề hoàn hảo cho tôi.

Ferdinando